

РЕШЕНИЕ

№ 439

гр. София, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 05.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **10035** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 4 от Закона управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление /ЗУСЕФСУ/, вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Инспектората към ВСС срещу т. 3 и т. 4 /видно и от уточнителната молба/ от писмо изх. № 02.50-13/04.10.2023 г., издадено от директора на дирекция Добро управление и ръководител на Управляващия орган /УО/ на Оперативна програма /ОП/ „Добро управление“, с което на Инспектората към ВСС не се верифицират сумите съответно от 10 963.27 лева и 2 722.57 лева, включени в искане за окончателно плащане № 9 от 12.07.2023 г. Моли решението в атакуваните части да бъде отменено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – директор на Дирекция и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“, представляван от юрк. К., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Излага подробни съображения в депозирана писмена защита. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между Администрацията на Министерски съвет, в чиято структура е Управляващият орган на Оперативна програма „Добро Управление“, и Инспектората към Висшия съдебен съвет /ИВСС/ е сключен Договор № BG05SFOP001-3.001-0016-C01 от 17.07.2017г. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ /БФП/ за изпълнение

на проект „Осигуряване на софтуерна и методическа обезпеченост, и изграждане на административен капацитет на ИВСС за превенция на корупцията в съдебната власт“ (л.45). Страни по Договора за БФП № BG05SFOP001-3.001-0016-C01 от 17.07.2017г. са: бенефициар Инспекторат към Висшия съдебен съвет; финансиращ орган – Оперативна програма „Добро управление“. Партньор за изпълнението на проекта е Висшият съдебен съвет, съгласно Споразумение за партньорство за изпълнение на проект по процедура BG05SFOP001-3.001-0016 от 05.07.2017 г. (л.94).

В съответствие с чл. 8 от Общите условия за изпълнение на проекти и финансови планове, финансирани по Оперативна програма „Добро управление“ по процедури за директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ и съгласно Указанията за е-отчитане чрез ИСУН на проекти и финансови планове по ОПДУ, от ИВСС чрез ИСУН е изпратено искане за извършване на окончателно плащане по проекта № 9/12.07.2023 г. Във връзка с подаденото искане за плащане, на основание чл. 62, ал. 2 ЗУСЕФСУ управляващият орган на ОПДУ е изпратил писмо чрез ИСУН с кореспонденция № BG05SFOP001-3.001-0016-C10-M193 от 15.08.2023 г. /л. 21/, с което са изискани допълнителни документи и разяснения и извършване на корекции в пакета отчетени документи във връзка с верификацията на разходите, отчетени в искането, като е предоставен срок от 7 календарни дни за отговор.

С кореспонденция в ИСУН № BG05SFOP001-3.001-0016-C10-M195/21.08.2023 г. бенефициарът е поискал удължаване на срока за отговор до 15.09.2023 г. включително.

На 15.09.2023 г. е представено становище относно верификацията на установените недопустими разходи по договор № ДПР-4/10.11.2017 г., сключен с Ц. П.. В него е посочено, че изплатеното възнаграждение по договор за услуга № ДПР – 4/10.11.2017 г. е за отработени 136 бр. часове по часова ставка на стойност 39лв./час в размер на 5 304лв., съгласно доклад и отчет, изготвен от изпълнителя. Уточнено е, че са заплатени 136 часа, вместо предвидените 125 часа, т. е. с 11 часа в повече, на стойност 429 лв. Изложено е също така, че отчетените от г-жа Ц. П. часове са далеч по-малко от реално изработените от нея за организиране изпълнението на дейността и успешното ѝ финализиране. Впоследствие с т. 2 на процесното писмо сумата от 429 лева е отказана за верифициране и не е оспорена от жалбоподателя в настоящото производство. Други възражения в становището му от 15.09.2023 г. досежно отказаните за верифициране впоследствие с т. 1, 3 и 4 от писмото не са изложени.

На основание чл. 62, ал. 1, вр. ал. 2 и ал. 3 ЗУСЕФСУ, след обсъждане на представените документи и разяснения и извършени корекции, УО на ОПДУ е извършил проверка на искане за окончателно плащане № 9 от 12.07.2023 г. като верифицираната сума е на стойност 13 954.04 лв.

С Писмо изх. № 02.50-13/04.10.2023 г., издадено от директора на дирекция Добро управление и ръководител на УО на ОП Добро управление, в оспорените в настоящото производство съгласно уточняваща молба (л.461) части (т. 3 и т. 4) не са верифицирани следните разходи:

по т. 3:

10 963.27 лв. по всички 13 бр. разходооправдателни документи, с които са отчетени разходи за организация и управление, отчетени в бюджетен ред 10.1 „Разходи за възнаграждение на членовете на екипа за управление на проекта“ са недопустими за верификация. Правното основание, на което се е позовал УО, е чл. 57, ал. 1, т. 2 ЗУСЕФСУ, като е изложил мотиви, че разходите не попадат във включени в

документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи.

по т. 4:

2 722.57 лв. по Фактура № [ЕГН] от 05.02.2019 г. отчетени в бюджетен ред 13.1 „Разходи за информация и комуникация“ са недопустими за верификация на основание чл. 57, ал. 1, т. 2 ЗУСЕФСУ. Мотивите на органа са, че разходите не попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи.

Общата сума на неверифицираните разходи по обжалваните точки от писмото е 13 685,84 лв.

По делото е представена Заповед № Р-109/08.06.2023 г. на министър-председателя /л.10, с която И. П. е определена да осъществява правомощията на ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“ 2014-2020 г. - т. I, като в т.7.7 ѝ е възложено да извършва дейностите по предоставяне на безвъзмездна финансова помощ и верификация.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима: подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, от заинтересована страна и в преклузивния законов срок за обжалване.

Съгласно чл. 60, ал. 1 ЗУСЕФСУ управляващите органи извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане на бенефициента. Съгласно чл. 9, ал. 5, изр. второ от ЗУСЕФСУ ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или оправомощено от него лице. В случая ръководител на управляващия орган е министър-председателят, който със Заповед № Р-109/08.06.2023 г., на основание чл.77а, ал.1, т.1 - 3 и ал.2 от Устройствения правилник на МС и неговата администрация, чл. 9, ал. 5 ЗУСЕСИФ, е възложил на И. П. – Директор на Дирекция „Добро управление“ в администрацията на МС, да осъществява функциите на ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“ 2014-2020. С оглед на горното процесният административен акт се явява издаден от компетентен административен орган.

Обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма – чл. 59, ал. 2 АПК. От формална страна актът съдържа фактически и правни основания съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Административното производство е започнало по инициатива на жалбоподателя във връзка с подадено искане за междинно плащане № 9/12.07.2023 г., включително и представените към същото разходооправдателни документи. Същото е приключило с издаване на оспорваното писмо.

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60-68 ЗУСЕФСУ. Съгласно цитираните разпоредби междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване на допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък по проекта. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Съгласно чл. 62, ал. 3 ЗУСЕФСУ УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо. Общите условия за допустимост на разходите са регламентирани в чл. 57 и ал. 58 ЗУСЕФСУ. Според чл.

59, ал. 1 ЗУСЕФСУ конкретните национални правила и детайлните правила за допустимост на разходите за съответния програмен период за всяка оперативна програма по чл. 3, ал. 2 от закона се определят с нормативен акт на Министерския съвет. Следователно разпоредбите, които регламентират условията за допустимост, представляващи правно основание за верифициране или отказ от верифициране на разходи, се съдържат в чл. 57 и чл. 58 ЗУСЕФСУ.

Разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от закона предвижда, че УО може да изисква допълнително представяне на документи във връзка с искания за междинни и окончателни плащания, както и разяснения от бенефициара, когато: 1. сума, включена в искането за плащане, не е дължима; 2. не са представени заверени фактури и/или счетоводни документи с еквивалентна доказателствена стойност, или други изискуеми документи, доказващи извършване на дейностите в съответствие с условията за допустимост по раздел I; 3. има съмнение за нередност, отнасяща се до съответните разходи; 4. представените документи за физическия и финансов напредък на проекта са некоректно попълнени или не съдържат цялата задължителна информация.

В конкретния случай отказът е мотивиран с разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУСЕФСУ. Тази разпоредба предвижда, че разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия, сред които т. 2 - разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи, и т. 4 - разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги, строителни и монтажни работи и положен труд.

По отношение на последната хипотеза, визирана в т. 4 – разходите са за реално доставени продукти и извършени услуги, СМР и положен труд, в оспорваното писмо не се съдържат никакви конкретни мотиви, от които може да се установи, че органът е констатирал нереалност на положения труд, доставените продукти или извършени услуги. Напротив, между страните не се установява да е налице спор по отношение реалността на извършените услуги по двата граждански договора – договор за услуга № А-01-903/02.10.2017 г. с М. З. и договор № ДПР – 4/10.11.2017 с изпълнител Ц. П.. Спорът в случая касае разходи, които, според административния орган, не са били включени в документ по чл. 26, ал. 1. От тази гледна точка, позоваването на т. 4, като основание за отказ от верификация е незаконосъобразно, тъй като не се установяват визираните в нея обстоятелства и условия, при които разходите следва да бъдат приети за недопустими.

По отношение на т. 2, съдът намира, че също не са налице условията за отказ от верификация, касателно визираните в нея условия. Както се спомена по-горе, в разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 2 ЗУСЕФСУ е посочено едно от кумулативните условия, наличието на които е обуславящо за определяне на даден разход като допустим.

В т. 12.1 – Категории разходи, допустими за финансиране, от Насоките за кандидатстване по процедура BG05SFOP001-3.001 (<https://eumis2020.government.bg/bg/s/Procedure/InfoDownload/ceda8bd8-838a-48bc-b064-859e11c9a663?fileKey=78ced11a-c071-4a72-83df-88cbffe74a95>), е посочено, че допустими видове разходи са: „разходи за организация и управление - до 10 на сто от общите допустими разходи на отделните проекти“; „разходи за публичност и визуализация - до 1 на сто от общите допустими разходи на отделните проекти“.

В чл. 7, ал. 2 от Постановление № 189 от 28 юли 2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от европейските

структурни и инвестиционни фондове, за програмен период 2014 - 2020 г., е посочено, че когато безвъзмездната финансова помощ се представя под формата на възстановяване на действително направени и платени разходи, максималните размери на определени категории разходи са следните: за разходи за информация и комуникация - до 1 на сто от общите допустими разходи, т.к. в случая се касае за БФП, превишаваща левовата равностойност на 100 000 евро (т. 1) и разходи за организация и управление - до 10 на сто от общите допустими разходи по проекта (т. 4).

В случая направените разходи попадат в документ по чл. 26, ал. 1, изрично указан от УО на ОП“ДУ“, а именно Насоки за кандидатстване по процедура BG05SFOP001-3.001 за предоставяне на БФП. Общите допустими разходи по процесния проект са в размер на 700 000 лв. За предвидената дейност: Разходи за информация и комуникация“ са предвидени 6 841 лв., представляващи 0.98 % от размера на проекта, т.е. от общите допустими разходи по проекта. Разходите за организация и управление, първоначално са определени в размер от 23 812 лв., като с допълнително споразумение № 2/25.02.2019 г. (л.144) е изменен размерът на разходите по това бюджетно перо от 23 812 лв. на 37 552 лв. Съотнесена към общия размер на допустимите разходи тази сума, в процентно изражение, е 5.36 %, което е в рамките на максималните прагове по ПМС № 189/28.07.2016 г. и Насоките за кандидатстване. Разходите за информация и организация са в размер на 4 788 лв., което от своя страна представлява 0.68 % от общата стойност на проекта. При това положение не се установява наличието на недопустими разходи, верифицирането на които следва да бъде отказано.

От една страна разходите са предвидени в документ по чл. 26, ал. 1 ЗУСЕФСУ, а от друга, същите са в размер, който съответства на законово определените максимални стойности за конкретните разходи.

Освен това неправилно УО е приел, че общият размер на допустимите разходи е в размер на 182 603.21 лв. Видно от договора за безвъзмездна финансова помощ стойността на проекта е 700 000 лв. Неправилно е прието, че общо допустимите разходи представляват извършените от бенефициара разходи по проекта, намалени с неверифицираните разходи, както и с наложените финансови корекции, които не са оспорени от бенефициара, или за които има влязло в сила съдебно решение, с което същите са отхвърлени. Общият размер на допустимите разходи е стойността на самия проект, за който е отпусната безвъзмездна финансова помощ. Неверифицираните разходи са разходите, за които е налице някоя от отрицателните предпоставки за тяхната допустимост. От своя страна финансовите корекции се налагат само по отношение на допустими разходи. В конкретния случай неправилно УО е сумирал всички верифицирани разходи, намалени със стойността на неверифицираните такива и наложените финансови корекции. Налагането на финансова корекция не прави разходите недопустими и не намалява общия размер на допустимите разходи. В конкретния случай стойността на одобрения проект и размерът на общите допустими разходи, не се променят от факта, че даден разход няма да бъде верифициран или че впоследствие е била наложена финансова корекция. Именно затова в чл. 7, ал. 1 от Договора за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ е посочено, че общата стойност на проекта, финансиран по този договор, е в размер на 700 000.00 лв., а ал. 2 указва, че максималният размер на БФП, която се предоставя е равен на размера на общо верифицираните допустими разходи по проекта, но не повече от размера по ал.

1. С други думи, общият размер на допустимите разходи е този, за който е сключен договорът – 700 000.00 лв. и това е максималният размер на помощта.

Въз основа на горното съдът намира, че жалбата на Инспектората към ВСС се явява основателна. Налице е отменително основание по чл. 146, т. 4 АПК, поради което писмо изх. № 02.50-13/04.10.2023 г., издадено от директора на дирекция Добро управление и ръководител на УО на ОП Добро управление, с което на Инспектората към ВСС не се верифицират сумите съответно от 10 963,27 лева и 2 722,57 лева, включени в искане за окончателно плащане № 9 от 12.07.2023 г., в атакуваните части се явява незаконосъобразно.

Предвид изхода на спора, претенцията за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от страна на жалбоподателя се явява основателна, поради което Администрацията на Министерски съвет следва да бъде осъдена да заплати по сметка на Инспектората към ВСС сумата в размер на 100 лв. на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл. 143, ал. 3 АПК.

Водим от горното АССГ

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Инспектората към ВСС т. 3 и т. 4 от писмо изх. № 02.50-13/04.10.2023 г., издадено от Директора на дирекция Добро управление и ръководител на УО на ОП Добро управление, с което на Инспектората към ВСС не се верифицират сумите съответно от 10 963,27 лева и 2 722,57 лева, включени в искане за окончателно плащане № 9 от 12.07.2023 г.

ОСЪЖДА Администрацията на Министерски съвет на Република България да заплати по сметка на Инспектората към ВСС сумата в размер на 100 лв., представляваща разности за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: